

idet det viste sig, at de senere tilkomne Personer forsinkede Lovforslagets Behandling paa en Maade, som ikke var ønskelig. Det var blandt Andet altsaa Grunden til, at Indenrigsministeriet udsendte Cirkulæret af 3die Juni 1874. Det Spørgsmaal, om dette Andragende var indkommet i betimelig Tid eller ikke, maa efter min Mening absolut besvares benægtende. Det er ganske rigtig, at Andragendet var indkommet i Mai Maaned, men de gjentagne Undersøgelser og Forhandlinger og Dplysninger, som under Behandlingen af denne Sag fandtes fornødne, toge saa megen Tid, at Andragendet kom ind her til Ministeriet, i formel Henseende besvarende de Spørgsmaal, der skulde besvares, i Midten eller lidt efter Midten af August Maaned. Ved en Undersøgelse af Andragendet og dets Bilag viste det sig derhos, at Regjeringen ikke fandt de Dplysninger, som dengang forelaa, tilfredsstillende; man maatte føle sig opfordret til at søge dem supplerede med yderligere Erklæringer fra Vedkommende. Andragendet blev da sendt bort igjen, saa vidt jeg huffer den 4de September, og vendte ikke tilbage til Ministeriet med fuldstændige Dplysninger, før efter at Lovforslaget om Indfødsrets Erhvervelse var fremfat i Thinget. Det forekommer mig nu aldeles uimodsigeligt, at dette Andragende er kommet for sent ind. Regjeringen maa dog have Ret til at bedømme, hvorvidt de paagjældende Dplysninger ere af den Bestaffenhed, at man burde optage en Andrager paa Indfødsretsloven, og der var aldeles ingen Tvivl for Regjeringen om, at det forholdt sig saaledes, at den Vedkommende ikke i Hensehold til de tidligere Dplysninger kunde optages paa Indfødsretsloven. Men nu mener jeg, at naar man i begge Rigsdagens Afdelinger har haft en Trang til at sætte visse bestemte Regler for de Fordringer, der stilles i formel og reel Henseende til Andragender, der indgives om Indfødsrets Opnaaelse, saa have de kun Betydning, naar de blive overholdte, og man bør ikke uden stor Nødvendighed gaa bort derfra, eller hvor der er ganske særlig Anledning dertil. Det forekom os ikke at være Tilfældet her; efter de Dplysninger, som paa den Tid forelaa om den paagjældende Person's Kvalifikationer, stillede det sig meget tvivlsomt for os, hvorvidt det vilde lykkes ham at tilvejebringe de nødvendige Anbefalinger, som han maatte have. Allerede af den Grund blev den paagjældende Person ikke medoptagen paa Lovforslaget om Indfødsret. Det viste sig dernæst, at de Dplysninger Erklæringer og Anbefalinger, der ledsagede Andragendet, efterat det kom ind i Oktober

Maaned, tror jeg, vare ikke af den Bestaffenhed, at han selv om Tiden havde været dertil, nu vilde have været optagen paa Lovforslaget; der manglede navnlig en væsentlig den, som er saa meget omtalt, den positive Anbefaling fra den paagjældende Kommunalbestyrelse. Man kan nu tale frem og tilbage om dette omstridte Punkt, hvorvidt en positiv Anbefaling er given fra en Kommunalbestyrelse, naar af fem Medlemmer de to, hvoraf det kan bemærkes, at den ene er hans Slægtning, stemme for, de to afgive en bestemt Erklæring, at de ikke ville anbefale, at der meddeles ham Indfødsret, og det tredie fraraader det af Grunde, som han angiver. Der kan jo være Strid derom og der har været Strid; men min Mening er det ubetinget, at allerede paa det Stadium maa det siges, at det ikke er nogen positiv Erklæring eller klar og tydelig Anbefaling, naar To sige Ja, To sige Nei, vi ville ikke, og Gen fraraader det meget stærkt. Men selv om man gennem en meget spids Fortolkning kunde komme til et modsat Resultat, er det egentlig talt ikke det Afgjørende i Sager af en saadan Natur. Vi ville vide, om Kommunalbestyrelsen i Nykjøbing dømmer om ham, at han er værdig til at faae dansk Indfødsret, og saa siger jeg, at naar af de Medlemmer af hvilken Kommunalbestyrelsen bestaar, de fem diskretionære ham, negte at anbefale ham, — det gjorde ogsaa de andre Medlemmer af Kommunalbestyrelsen i et senere Møde, de anerkjendte utryffeligt, at de ikke vilde give ham deres Stemme, medens de tre fra det foregaaende Møde, de to og Formanden sagde Nei — saa er det virkelige Resultat, at der kun er to Medlemmer af Kommunalbestyrelsen, der ville anbefale ham til at faae dansk Indfødsret, det er Meningen. Om nu Afstemningen er falden saaledes, at man gennem en Fortolkning kan paasta, at naar der er Fem tilstede, af hvilke To ikke stemme, To sige Ja, og Borgmesteren siger Nei, at To saa have stemt for og Gen imod, skal jeg ikke afgjøre, det har for mig ingen Betydning; men det, der har reel Betydning, det er, at det store Flertal af Kommunalbestyrelsens Medlemmer i Virkeligheden paa forskjellig Maade har tilkjendegivet, at den Mand efter deres Mening er egnet til at faae dansk Indfødsret, og jeg tvivler paa, at Noget er af en anden Opfattelse. Det kommer jo ikke an paa, om Formen er overholdt til det Yderste; men det kommer an paa at vide, hvad er de Paagjældendes Dom om den Mand's Værdighed, og det er den, at han ikke er egnet til at faae dansk Indfødsret. Altsaa, ogsaa af den Grund mener jeg, at det var med fuld Føie, at han